

המפעל לפרשת השבוע

תשפ"ה תמוז

דבר תורה על הפרשה

הדפסת / הפצת לכית קליכוי הרקית

אשרי אדם נוצא חכמה
ואדם יפיק תבונה

חקת

"זאת חקת התורה" [יט, ב]

סיפר רבי חיים גריינמן: פעם בהיותו אברך צעיר, היה דחוק מאד בפרנסה, ובאותם ימים הגיע אליו יהודי ובקש לעשות עמו עסקה של "יששכר וזבולון", וכיון שלדעת חלק מהפוסקים בהסכם כזה השכר על לימוד התורה מתחלק בשווה - חצי ליששכר וחצי לזבולון, חשש לחתום על הסכם זה כי היה חבל לו על חצי משכר לימוד תורתו. מאידך גיסא, ללא הסכם זה - לא יתאפשר בידו ללמוד כלל. נגש אפוא אל ה"חזון איש" והציע בפניו את ספקו. נענה ה"חזון איש" ואמר, כי גם ויתור על חצי מהשכר נחשב כמסירות נפש ללמוד התורה, ועליו לעשות זאת!

שבת שלום

מותר לדבר בבית הכנסת
רק עם ה' יתברך

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יעקב אסטרק בן זהבה

שושנה בת ויקטוריה

זוהרה בת רחל

איציק הרוש

רפי גולן

ר' רחמים רובין

שלמה בן שושנה

אברהם בן שושנה

אליהו שלם בן מזל
לאה חכמוך בת מרים

ברטה בת מרים

שלמה בן ניסים

יִלְדֵי הַשָּׁמַיִם יְלָדִים יְקָרִים!

בינתיים עמדה אשתו בחנות, ולא הבינה מדוע בעלה עדין לא מגיע. החנות התמלאה בקונים, והאישה לא השתלטה על העבודה לבדה. לאחר זמן התחילה לדאוג. היא בקשה ממישהו לשמר על החנות, ומהרה לבית-כנסת לראות מה קרה לבעלה. אולי הוא לא מרגיש טוב?

"זאת התורה אדם כי ימות באהל" (במדבר יט, יד)

חז"ל מסבירים את הפסוק ואומרים: "אין דברי תורה מתקיימין, אלא במי שממית עצמו עליהם". ה"חפץ חיים" ממחיש את הדברים במשל: לרבי יצחק הייתה חנות גדולה, מלאה סחורה משבחת. מבקר עד לילה הייתה החנות עמוסה באנשים. הוא היה קם כל יום מקדם בבקר, ומתפלל במהירות במניין של אנשים הממקרים לעבודה פמוהו. רבי יצחק אהב להתפלל וללמד, ולבו פאב על כך שהוא מתפלל בצורה חטופה כזאת וכמעט שאינו לומד. אבל – פרנסה היא פרנסה, והוא היה חייב להמשיך בחיים האלו כדי לשרת את כל הקונים. חלפו שנים, רבי יצחק התבגר והתחיל להבין שבעוד זמן לא רב יקראו לו לבית דין של מעלה, ועליו להתחיל להתכונן – להתפלל כמו שצריך, וגם להקדיש זמן ללמוד תורה. בקר אחד קם רבי יצחק, הלך לבית-הכנסת, התפלל במניין שמתפללים בו לאט ובכוונה, ואחר-כך התיישב ללמד תורה. הוא התכוון לשבת וללמד לפחות שעות. בינתיים עמדה אשתו בחנות, ולא הבינה מדוע בעלה עדין לא מגיע. החנות התמלאה בקונים, והאישה לא השתלטה על העבודה לבדה. לאחר זמן התחילה לדאוג. היא בקשה ממישהו לשמר על החנות, ומהרה לבית-כנסת לראות מה קרה לבעלה. אולי הוא לא מרגיש טוב? כשהגיעה, נדהמה לראות אותו יושב ולומד ברגע... "מה קרה לך?" קראה האישה, "איך אתה לומד כאן בנחת? החנות עמוסה בקונים! אם הלקוחות יראו שלא משרתים אותם כמו שצריך – הם ילכו לקנות בחניות אחרות, ולנו לא תהיה פרנסה!" רבי יצחק לא נבהל. הוא הציע לאשתו שבשעות האלו שהוא לומד – תדמין לעצמה כאלו כבר בא מלאך המוות ולקח אותו מהעולם. האם גם אז הייתה מדברת על החנות העמוסה בקונים? האם לא הייתה מתאמצת להסתדר לבדה, כי אין לה ברירה? בשעות האלו שהוא יושב ולומד – הוא כאלו כבר בעולם האמת, ואחר-כך הוא קם לתחייה ושב לעבודה... זה מה שמסביר ה"חפץ חיים": הוצר הרע מושך אותנו לכל מיני עסוקים, לבטל תורה ולבלות את הזמן בהבלים. אבל אם אדם עושה את עצמו כאלו הוא מת – מנתק מכל מיני בלויות שמבזבזים את הזמן – הוא יכול להקדיש את עצמו ללמוד תורה ולהתעלות בעבודת השם.

תמוז, רמז חזק יש בהם בימי תמוז – ראשי תיבות ז'מני ת'שובה מ'משמשים ו'באים. צריך להתעורר שכבר השנה חלפה ועוד מעט מגיעים לאב אלול ולראש השנה וכיפור.

ובמה יתעורר האדם? פרשת 'חוקת' יש בה לימוד גדול מאד. בפרשה זו אנו לומדים מהי התורה ומה תכלית האדם בעבודת השם שהוא עובד. רבי יהודה הלוי אמר "תכלית הידיעה – שנדע שלא נדע". אדם חי בעולם של הקב"ה, הקב"ה אין לו גבול, גם העולם שהשם ברא הוא בלי גבול, כל שכן שהתורה שנתן לנו הקב"ה בתוך העולם הזה אין לה גבול. מכיון שאדם מתעסק בקודש כזה, בקדושת התורה, בקדושת הבורא יתברך, אז צריך שגם האדם יעשה את עצמו בלי גבול. איך יכול האדם לעשות את עצמו בלי גבול? הרי האדם מוגבל! – התשובה בזה היא שכשהאדם מבין שיש עומק בתורה למעלה מהגבול, אז אפילו כאשר נראה לו שהוא מבין איזה ענין בתורה, הוא יודע שהוא לא הבין, ואז הוא עושה את כל המצוות בתמימות לב מתוך ידיעה שאינו מבין. בזאת הוא מחבר את עצמו לאין סוף, לבלי גבול.

ה'ספרא דצניעותא דיעקב'

נפטר בשנת תכ"ז הגה"ק רבי יעקב בהג"ר אליעזר ליפמן טעמירלש. בעל 'ספרא דצניעותא דיעקב'. המקבל האלקי רבי יעקב היה אבי המקבלים בזמנו, ושמש כר"מ בקרמניץ. והעידו עליו גדולי דורו שישב בתענית כל יום ויום למשך ארבעים שנה, ולא זו מפתלי בית המדרש כל ימיו.

"כל אדם המענג את השבת, יינתנו לו כל משאלות ליבו".

נתיבי אור

אוצר אהרן נ'ס"ט י"נ

הדרך שבה מגלים אהבה לה' ומסירות אליו, הערכה והכרת הטוב על כל מה שגמל לנו, היא על ידי בחירת הטוב ביותר והבאתו לשם ה'.

יתכן שיהיה אדם גדול שבגדולים וענק שבענקים – אבל מידה אחת של קנאה, שנאה, תחרות או עצלות, יכולה להרוס אותו ולשרוף אותו עד היסוד!

זיזון לאליה

"זאת חקת התורה" [יט, ב]

סיפר רבי חיים גריינמן: פעם בהיותו אברך צעיר, היה דחוק מאד בפרנסה, ובאותם ימים הגיע אליו יהודי ובקש לעשות עמו עסקה של "יששכר וזבולון", וכיון שלדעת חלק מהפוסקים בהסכם כזה השכר על לימוד התורה מתחלק בשווה - חצי ליששכר וחצי לזבולון, חשש לחתום על הסכם זה כי היה חבל לו על חצי משכר לימוד תורתו. מאידך גיסא, ללא הסכם זה - לא יתאפשר בידו ללמוד כלל. נגש אפוא אל ה"חזון איש" והציע בפניו את ספקו. נענה ה"חזון איש" ואמר, כי גם ויתור על חצי מהשכר נחשב כמסירות נפש ללמוד התורה, ועליו לעשות זאת!

כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם

הרבי מלובביץ

רבי מנחם מנדל שניאורסון

כמה מהתנאים התכנסו בביתו רבי פינחס בן-יאיר, כמסופר בזוהר בפרשת חוקת (קעט,ב). פנה רבי פינחס אל רבי שמעון וביקשו להשמיע דברים בעניין פרה אדומה. השיב רבי שמעון: "שאר החברים יאמרו", ואז פנה אל בנו: "אלעזר, עמוד על מקומך ואמור דבר אחד בפרשה זו והחברים יאמרו אחריו". במבט שטחי זה נראה כמחווה של כבוד מצד המארח כלפי אורחיו, אך מוסבר (לקוטי לוי יצחק, הערות לספר הזוהר) כי לרבי פינחס בן-יאיר היו בזה כוונות רוחניות נסתרות, וכך גם לרבי שמעון. רבי פינחס היה מבחינת אברהם אבינו, שאמר על עצמו "ואנוכי עפר ואפר", ובשכר זה "זכו בניו לאפר פרה" (סוטה,יז). רבי פינחס ביקש מרבי שמעון דווקא שידרוש בנושא, מפני ששורשו מבחינת הדעת, המכוונת לסדר טהרות, ואולם הוא כיבד את רבי אלעזר בנו, מפני שהפרה הראשונה נעשתה בידי אלעזר הכוהן.

ועדיין צריך להבין את פשר התנהגות התנאים. אם רבי פינחס בן-יאיר הוא מבחינת אברהם אבינו, מדוע לא דרש בעצמו בעניין הפרה האדומה? אלא שהייתה לו כוונה פנימית עמוקה. רבי פינחס בן-יאיר דמה לאברהם אבינו בתכונת גמילות החסדים שלו. אברהם הקדים את טובת הזולת לצרכים שלו, הגשמיים ואפילו הרוחניים. הוא אפילו קטע את ביקורו של הקב"ה אצלו כדי לשרת שלושה אורחים שנדמו בעיניו לערבים המשתחוים לאבק שברגליהם. גם רבי פינחס בן-יאיר עסק בפדיון שבויים (כמסופר בגמרא חולין ז,א). יסוד זה מצוי גם במצוות פרה אדומה, שאחד העניינים המופלאים שבה הוא שהכוהן העוסק בטהרת הטמאים – נטמא בעצמו. יש פה אותה נקודה – הוא מוותר על טהרתו ושלמותו הרוחנית כדי לטהר יהודי שני ממצב של טומאה. מכיוון שעניינו של רבי פינחס בן-יאיר הוא הוויתור למען הזולת, וזה גם עניינה של הפרה האדומה, ויתר רבי פינחס על זכותו לדרוש בנושא וחיפש לתת זאת למישהו אחר, ובחר ברבי שמעון, שאף הוא קשור לעניין הפרה האדומה, מפני ששורשו מבחינת הדעת.

מחמנים לשיעור תורה מרתק קבוע כל שני ורביעי מיד אחרי ערבית עם הרב יהודה בר שלום שליט"א

מסכת עץ מנחם

הגאון הרב מרדכי אליהו זצ"ל

"זאת חוקת התורה אשר ציווה ה' לאמור דבר אל בני ישראל ויִקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל" (י"ט, ב') כשם שפרה אדומה מטהרת טמאים ומטמאת טהורים – כך גם התורה כולה. אם אדם טמא לומד תורה, המאור שבתורה מחזירו למוטב; הרי לנו "מטהר את הטמאים". אך חלילה, אדם טהור שלמד תורה שלא לשמה, אלא על מנת לקנטר – הוא לומד וטומאתו בו; "מטמאת את הטהורים". שהרי אמרו חז"ל (ברכות י"ז ע"א): "מרגלא בפומיה דרבא, תכלית חכמה – תשובה ומעשים טובים, שלא היא אדם קורא ושונה ובוטט באביו ובאמו וברבו ובמי שהוא גדול ממנו בחכמה ובמנין, שנאמר (תהלים קי"א, י'): 'ראשית חכמה יראת ה'', שכל טוב לכל עושים' – 'לעושים' לא נאמר אלא 'לעושים', לעושים לשמה, ולא לעושים שלא לשמה. וכל העושה שלא לשמה, נוח לו שלא נברא" (ובמדרש תנחומא עקב ו', כי תבוא ד' הלשון הוא: "נוח לו שתתהפך שלייתו על פניו"). התוס' (שם ד"ה העושה) שואלים: הרי במסכת פסחים (נ' ע"ב) כתוב: "לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה!" ומסבירים, שאם לומד כדי שיכבדו אותו – הוא לומד תורה אמיתית, אלא שיש לו נגיעה, והיא תיעלם ע"י המאור שבתורה שיחזירו למוטב. אבל אם הוא לומד תורה כדי לקנטר, כדי לומר את ההיפך מחבירו – הרי שהתורה שהוא לומד איננה תורה, ועל כך הוא ייענש. זו בחינת "מטמא את הטהור". למדנו שעיקר לימוד התורה כדי לעשות נחת רוח לקב"ה, "ריח ניחוח" – נחת רוח לי שנעשה רצוני" (ספרי במדבר קי"ח ד"ה אישה)

"הדבר החשוב ביותר שיש לזכור "המעשה הבא התרחש במהלך הרצאה שנשא הרב שלמה קרליבך זצ"ל בפני חברי מועדון היהלומנים של מנהטן. כאשר אחד המשתתפים לא יכול היה להתאפק ושיסע לפתע את דבריו של ר' שלמה בעויינות, הקשה עליו בשאלתו הנוקבת, וכך שאל: "ר' שלמה, אנחנו באמת אוהבים אותך ואת שיריך, את סיפוריך המחזקים והנחמדים מאוד, אבל דבר אחד מפריע לי מאוד ובטוחני שגם לכמה מחבריי היושבים כאן. אנחנו פשוט לא מסוגלים להבין, כיצד ומדוע מתעסק אדם יקר ונכבד שכמותך, עם כל כך הרבה עם אנשים מסכנים ומשוגעים?" ר' שלמה ליטף את זקנו הלךך ושוב והרהר בדבריו. הוא סקר במבטו את כל יושבי החדר ולאחר מכן פתח ואמר: "אתה יודע ידידי, אני די בטוח שכל מי שיושב כאן היום, הוא מן המומחים הגדולים והנחשבים ביותר בעולם בתחום התכשיטנות, האם אתה מסכים עמי?" היושבים בקהל מיהרו להנהן בראשם לאות הסכמה. "ורבים מכך", המשיך ר' שלמה, "בוודאי מומחים עוד יותר גדולים ליהלומים, אני צודק?" "כן, בוודאי! אנחנו מומחים גדולים!" הסכימו היהלומנים פה אחד. אז תגידו לי", המשיך ר' שלמה, "בכל הכנות, האם אי פעם נפל לידכם יהלום ששווה מיליון דולר וזרקתם אותו בטעות לאשפה?" "כל היושבים בחדר פרצו בצחוק רם, כולם ללא יוצא מן הכלל". השתגעת?" צעק אחד מהם. "יהלום גולמי של מיליון דולר לזבל?! אין סיכוי! בתוך שנייה אנחנו מבינים מה יש לנו ביד! אנחנו הרי מומחים!" ר' שלמה השתהה לרגע, סקר שוב במבטו את האנשים ואז אמר בקול שקט ובוטח: "אז בואו חברים מתוקים שלי ואגלה לכם סוד – גם אני מומחה ליהלומים! הולך אני ברחובות העולם מדי יום, וכל מה שאני רואה זה את היהלומים היקרים ביותר בעולם מהלכים סביבי. אמנם נכון, כמה מהם צריך אולי להוציא מן הבוץ ולנקות קצת, ואחר כך ללטש קצת. אבל חברים, אחרי מנקה ומלטש אותם הם כל כך מאירים, ממש כמו מרגליות הכי טהורות, הכי זכות והכי מושלמות הרבה יותר ממה שראיתם בכל הקריירה שלכם. אז פשוט תעשו טובה לעצמכם ותזכרו זאת כי הדבר החשוב ביותר שיהודי צריך לזכור כל חייו: כל יהודי, יהיה מי שיהיה, יהלום הוא!"

"באהבת ישראל נביא את הגדול"

**"זאת התורה אדם כי ימות
באהל" [יט, יד]**

אמר רש"י - לקיש: אין דברי תורה מתקיימין - אלא במי שממית עצמו עליה, שנאמר: 'זאת התורה אדם כי ימות באוהל'. 'הגר"ח מבריסק זצ"ל באחת מדרשותיו פירש את הפסוק כנ"ל, והוסיף תוספת נפלאה וכה אמר: יותר מזה כלול במאמר זה, כי הנה דמיינו לעצמכם שיום אחד הוחלט בשמים להרשות לכל הנפטרים לקום למשך שעה אחת מקבריהם, ובאותה שעה רשאים הם לעשות כרצונם. כשהדבר נודע בעוה"ז באו כולם לבית הקברות להיפגש עם יקיריהם ולדרוש בשלומם. אך מיד שהקברים נפתחו קמו כל הנפטרים מקברם ורצו במהירות הבזק לבתי המדרשות וישבו ללמוד בהתמדה עצומה ונוראה, ולא רצו להביט ולדבר עם שום אדם בעולם. זוהי כוונת חז"ל 'אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית עצמו עליה' כלומר אין התורה מתקיימת רק אצל מי שמתייחס לזמן בעולם הזה כמו זה שניתנה לו ההזדמנות לקום מקברו לשעה קלה והוא רץ לבית מדרש...

[אוצרות התורה]

שיח בשדה

אתחיל [חולל חסד]

הרב אריה

לויט"א

סיפור לשבת

יהלום תמורת חיים אחד מענקי הדורות ששתל הקב"ה בדור אחרון, היה הגה"ק כ"ק האדמו"ר רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם זי"ע (יום פטירתו ט' בתמוז). שימש כאדמו"ר בקהילת קלויזנבורג טרם השואה, ניצל בעור שיניו מן התופת תוך שאיבד את רעייתו ואחד עשר ילדים הי"ד, עוד טרם יצא מן המחנות כבר החל להקים מחנות עקורים ולדאוג לכל צורכיהם במסירות נפש מפליאה. לאחר מכן התיישב ביוניון-סיטי שבארה"ב, ולימים הגיע לארץ הקודש להתיישב בצורה של קבע בקריית צאנו שהקים בעיר נתניה המתנוססת לתפארה עד היום. דבקו בבורא העולמים, גאונותו וגדולתו בתורה, מפעליו הכבירים שכל הצרות שעבר לא הכהו ולא החלישו אותו, יחד עם דאגתו לבני ישראל ללא הרף – הפכו את דמותו הקטנה והשפופה מבחינה גופנית לדמות ענקים רוחנית. סיפר מקורבו של האדמו"ר, רבי בן ציון רייך: נגיד אחד מחסידי צאנו התקשר לבית הרבי זמן קצר לאחר צאת השבת וביקש בדחיפות את ברכת רבנו והסכמתו לניתוח דחוף להצלת חייו שצריך לעבור אחד מבני משפחתו הקרובים, באחד מבתי החולים שבברוקלין. באותה שעה היה הרבי עדיין בבית מדרשו, כשהוא מאריך בעריכת סעודה שלישית, בעיצומן של הזמירות מתוך התלהבות ודבקות כדרכו בקודש. כיון שהמדובר היה בפיקוח נפש של ממש, לא ניתן היה להמתין זמן רב ותוך כדי עריכת השולחן הרהבתי ופניתי לרבנו וסיפרתי את הדברים. רבנו השיב לי כי יש להעביר את החולה מיד לבית החולים 'הר סיני' במנהטן. כשהשבתי זאת לאותו נגיד, ביקשני הלה לשוב ולומר לרבנו, כי לדברי הרופא, טלטולו של החולה לבית חולים אחר, זוהי סכנה מוחשית לחייו ואינו נוטל עליו אחריות לתוצאות. חזרתי והעברתי את הדברים לרבנו, ושוב ענה לי: 'להעביר את החולה מיידית', כשרבנו מורה לי לצאת אישית לדרך ולסייע להם. יותר לא שאלתי. תוך זמן קצר כבר היה החולה בדרכו לבית החולים במנהטן. אף אני עשיתי את דרכי לעבר בית החולים ותוך כדי נסיעה עמדתי בקשר טלפוני עם ד"ר דינאזא, רופאו האישי של רבנו, סיפרתי לו דברים כהווייתם והוא נענה לעזרה. הוא דאג מיידית שחדר הניתוח ב'הר סיני' יהיה פנוי וכן הזעיק רופא גדול שיקבל ויבדוק את החולה מיד בהגיעו. יודגש שהרופא בברוקלין היה נחרץ בדעתו שאסור להעביר את החולה בשום פנים ואופן. הוא התקשר לד"ר דינאזא וסיפר לו את חומרת המצב. ד"ר דינאזא השיב לו: 'אולי אתה צודק, אבל אם הרבי אמר - אין חכמות...' בהגיעם לבית החולים 'הר סיני' במנהטן, בדק הרופא שם את החולה, ולאחר יצא ואמר: 'אינני יודע כלל מה אותו רופא ראה. אין לחולה כלום...' ולא בטוח שאותו רופא בברוקלין לא ראה, רק אם רבנו כך קבע, אזי כבר לא היה לרופא במנהטן מה לראות... חלפו ימים לא רבים ולאותו נגיד, שעסק במסחר ביהלומים, נבקע לפתע יהלום ענק, ששווי נאמד במאות אלפי דולרים! היהלום נבקע לרסיסים רבים והפך להיות כעפר האדמה. ההפסד הכספי היה רב מאוד והלה הגיע להשיח את צערו לפני רבנו. כשסיים את דבריו, האיר לו רבנו פנים ואמר לו: 'אית מאן דפרע בגופיה, ואית מאן דפרע בממוניה' [=יש מי שפורע בגופו ויש מי שפורע בממונו]. לאמר: החולה שנתרפא היה צריך כפרה ממונית כדי שלא לאבד את חייו]

הסבירו חז"ל את הפסוק "וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת", ודרשו חז"ל "בשמים - ממעל" - בכל דבר רוחני תשאף ליותר מקסימום האפשרי, אבל "בארץ, מתחת", בדברים גשמיים תסתפק במועט. משל לעשיר גדול שהיה לו ארמון מפואר, בו הייתה קומת גג עם מדרגות של עץ שהיו מובילות לגג, לימים רצה העשיר שלא יעלו לגג, ובקש ממשרתו הנאמן שיסיר את המדרגות העץ, הלך העבד לעשות את רצון העשיר, ועלה מדרגה לאחוריו כשגבו לגג, והסיר את המדרגה שמתחתיו, ושוב עלה מדרגה והוריד את זו שנשארה, כך עשה בכולן, עד שהגיע לגג והמדרגות הוסרו, אך כשרצה לרדת לא יכול היה, שהרי כבר לא נשארו לו מדרגות שיוכל לרדת, החל זועק לעזרה, בא בעל הבית ואמר לו, לא כך עושים, אלא עולים למעלה ומתחילים משם להוריד את המדרגות, ומורידים מדרגה מדרגה עד שנשארים למטה. שמע זאת המשרת ושמר עצה זו לעצמו, לימים היה לעשיר בור עמוק בחצר עם מדרגות ובקש ממשרתו להוריד את המדרגות, זכר המשרת את העצה שניתנה לו אז, והחליט ליישמה, עלה למעלה והוריד מדרגה מדרגה עד שנשאר למטה, ושוב החל זועק לעזרה, בא בעל הבית ואמר לו המשרת, עשיתי מה שאמרת לי בפעם שעברה והנה אנכי שוב בצרה!, חייך העשיר ואמר לו, דע תמיד היכן הוא העיקר והיכן הוא הטפל, כשאתה רוצה להישאר למטה והוא העיקר, התחל מלמעלה למטה, אך כאשר העיקר נמצא למעלה עליך להתחיל מלמטה למעלה. אף אנו נלמד, בדברים גשמיים, בממון אוכל והנאות עולם הזה, נסתפק במועט, אך בדברים רוחניים מצוות ומעשים טובים, נדע "שהמינימום הנדרש הוא המקסימום האפשרי". אמן.

מה אומרת נמלה דוסית שגמל דורך עליה? "אשירה לה' כי גמל עליי" ...

איש אחד מתקשר באמצע הלילה לרב שלוהרב, אתה יכול לחזור על הדבר תורה שאמרת היום בצוהריים בבית כנסת? הרב: למה, זה היה כל כך מענין? האיש: לא, פשוט אני לא מצליח להירדם.

בפרשה אירועים רבים: הציווי לקחת פרה אדומה, שאת האפר של השריפה שלה יוסיפו להכנת מים לטיהור טמאי מת. בסיפור 'מי מריבה' מתלוננים ישראל שאין להם מים. משה ואהרון מכים את הסלע, ויוצאים מים. אך משה ואהרון נענשים – הם לא ייכנסו לארץ. לפי הכתוב, הסיבה לא לגמרי ברורה. במסעם ישראל מגיעים לארץ אדום, אך מלך אדום אוסר עליהם לעבור בארצו. אחר כך, מתואר מותו של אהרון בהור ההר לעיני כל העדה. ישראל שוב מתלוננים, וה' שולח בהם נחשים. אחרי שהם מבקשים ממשה להתפלל בעדם, עושה משה נחש מנחשת וכל הרואה אותו, נרפא. גם סיחון לא נותן לבני ישראל לעבור בגבולו, ואף יוצא למלחמה נגדם. ישראל יורשים את ארצו, וכך גם עמו של עוג מלך הבשן.

לא לקרוא בשעת תפילה וקריאת התורה

הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

הרב ראובן אפלס k"ס k"ס

הוצאת העור של העוף ממנו שאלה: האם מותר להוציא את העור של העוף מהעוף בשבת, כשאני אוהב לאכול אותו? תשובה: הנה אף שעור העוף נחשב כפסולת לגבי העוף, ולכן לכאורה היה לנו לאסור להוציאו בשבת. מכל מקום מכיוון שעור העוף מחובר לעוף, הרי הוא דומה לקליפת פרי, ולחיתוך פרי לשניים, שלא שייך בזה איסור בורר כל כך. ועוד יש טעמים אחרים להקל בדבר. לפיכך פסק מרן הרב זצ"ל בספרו חזון עובדיה (עמוד קצה), שמותר לקלף את עור העוף ממנו, בשעה

רבותינו בגמרא (ברכות נד ע"ב) מספרים דבר מפליא לכאורה, עוג מלך הבשן, רצה להרוג את כל עם ישראל בהיותם במדבר, ולכן עקר הר- סלע גדול ברוחב שלוש פרסאות, הניחו על ראשו והתקדם לעבר עם ישראל כדי לזרוק אותו עליהם ולקבורם תחת ההר והסלע הגדול. אך הקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו שמר והגן על עמו ישראל, והביא נמלים רבים שכיסחו בפיהם את הסלע מעט מעט, עד שנכנס הסלע הגדול בתוך ראשו והגיע עד שיניו, רצה עוג למשוך ולהוציא את הסלע מעליו, אך הקב"ה האריך את שיניו ותקעם בסלע, וכך לא יכול היה להזיז ממנו, עד שבא משה רבינו והרגו, וזהו שנאמר שני רשעים שברת (תהילים ג, ח), אל תקרי שברת אלא שרבת, ששירב הקב"ה את שיניו של עוג מלך הבשן ותקעם בסלע, וכך יכול היה משה רבינו לנצחו. אל מרן החזו"א זצוק"ל, היה נוהג להגיע בכל מוצאי שבת אחד מחשובי הבחורים למזוג את היין של הבהלה לפני מרן החזו"א, והיה מנצל זמן זה לדבר ולפלפל עם גדולי הדור בדברי תורה. והנה, מוצאי שבת אחת מזוג הבחור את היין של הבהלה, ושאל את החזו"א, "רבינו, מה שרבותינו אומרים שלקח עוג מלך הבשן הר והניחו על ראשו, האם זה לא דבר גזומה? כיצד יתכן הדבר הזה?" החזון איש לא השיב לאותו בחור, וביקש ממנו שלא יבוא שוב לביתו למזוג את יינו. לאחר שבוע ימים שוב קרא החזון איש לאותו בחור וביקש ממנו למזוג שוב את יינו, והסביר דבריו שרצה ללמד את אותו בחור שצריכים אנו לקבל את דברי רבותינו בלב שלם שזה אמת וכך היה, ואסור לנו חלילה וחס לפקפק בדבריהם הקדושים שנאמרו ברוח הקודש. ומכיון שבשאלה זו היה שמץ אפיקורסות, נמנע החזון איש ולא רצה שאותו בחור ימזוג את יינו כדי שלא ייהפך ליין נסך, אך לאחר ששאל אודותיו והבחין שהבין את המסר וקיבל על עצמו לקבל את דברי רבותינו בשלימות ובאמונה, החזירו לשמשו כרגילותו. זהו עיקר כל ביאתנו לעולם, להאמין שכל דברי חכמינו ז"ל אמת וצדק, בא חבוק והעמידן על אחת, וצדיק באמונתו ית' (חבוק ב, ד), ואם יזכה האדם ויאמין באמונה שלימה יראו לו יום אחד את כל הדברים בחוש, כיצד התקיימו ויעשו. יהי רצון שנזכה לקיים את כל דברי התורה הקדושה באמת ובתמים, ונראה בקרוב בישועת ישראל השלימה, עין בעין יראו בשוב ה' ציון (ישעיה נב, ח), אמן.

הלכות – החפץ חיים

פתיחה – לאוין, וועבר גמ המספר והמקבל בלאו (ויקרא כ"ב ל"ב) "לא תחללו את שם קדשי". אחרי שאין בזה תאוה או הנאה גשמית, שעל ידי זה יתגבר יצרו עליו, על כן נחשב העוון הזה כמדר ופריקת עול מלכות שמים בעלמא. ומחלל שם שמים בזה. וכל זה אפי' בסתם איש ישראל. ובפרט אם הוא איש חשוב שהכול מסתכלים על מעשיו בוודאי מתחלל השם על ידי זה. ועל אחת כמה וכמה אם היה העברה הזאת ברבים, בוודאי שהחטא גדול עד מאוד שנקרא מחלל שם שמים ברבים.

